

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/54/2017
Identifikačné číslo spisu: 8115206577
Dátum vydania rozhodnutia: 21.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8115206577.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: COSMOS TRADING s.r.o., so sídlom Nad traťou 26, Kežmarok, IČO: 31 678 271, zastúpeného advokátskou kanceláriou: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésova 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, proti žalovanému: TATRA-AGROLEV, s.r.o., so sídlom Okružná 787/18, Poprad, IČO: 31 729 797, zastúpenému advokátom JUDr. Marekom Radačovským, so sídlom Žriedlová 3, Košice, o určenie popretej pohľadávky, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, zo dňa 15. decembra 2016, č. k. 4CoKR/1/2016-117, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov, rozsudkom zo dňa 10.11.2015, č. k. 2Cbi/11/2015-73, určil, že pohľadávka žalobcu uplatnená v prihláške pohľadávky č. 1, zo dňa 13.1.2015 do reštrukturalizácie dlžníka TATRA-AGROLEV, s.r.o., so sídlom Okružná 787/18, Poprad, IČO: 31 729 797, na Okresnom súde Prešov pod č. 1R/6/2014, je nesporná vo výške 13.788,52 Eur. O trovách konania súd rozhodne osobitným uznesením do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že návrhom z 19.03.2015, sa žalobca domáhal určenia popretej pohľadávky v celkovej výške 13.788,52 Eur, ktorú si v zákonnej lehote prihlásil v reštrukturalizačnom konaní dlžníka spoločnosti TATRA-AGROLEV, s.r.o. Pred začatím schôdze veriteľov sa žalobca dozvedel, že pohľadávka bola popretá v celom rozsahu čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti a výšky. Pohľadávka vznikla zo zmluvy o poskytovaní dopravných služieb, uzavretej s účinnosťou od 01.07.2014 medzi žalovaným, zastúpeným konateľom Ing. Petrom Kováčom, a žalobcom, zastúpeným Ing. Miroslavom Cermanom, konateľom žalobcu na strane prevádzkovateľa. Žalobca prostredníctvom tretej osoby, a to spoločnosti Cargofleet s.r.o., Nitra, vykonal dopravné služby

v dňoch 07.07.2014 až 10.07.2014 a 12.07.2014 až 20.07.2014. Predmetom prepravy bolo surové kravské mlieko s miestom naloženia TATRA-AGROLEV, s.r.o., Nový dvor 16/3002, a určením miesta doručenia: Elsterwerda, Nemecká spolková republika. Prepravy boli účtované faktúrou č. 114/2016 a vykonaná preprava dokladovaná tzv. medzinárodnými nákladnými listami (CMR). Keď správca poprel pohľadávku, tvrdil, že žalobca nijako nepreukázal objednávku dlžníka na uskutočnenie prepravy v tvrdenom rozsahu. Podľa CMR, odosielateľom tovaru bola Tatranská mliekareň a.s., nie dlžník. S ohľadom na uvedené, nebola preukázaná ani objednávka dlžníka, ani uskutočnenie dopravy v jeho prospech. Žalobca tvrdenia žalovaného odmietal s poukazom na to, že zmluva ho zaväzuje k vykonaniu prepravy tovaru určeného žalovaným ako objednávateľom za účelom vykonania dopravy na cesty podľa určenia žalovaného. Dohodla sa trasa, preto aj objednávateľ prepravy je povinný zaplatiť cenu podľa zmluvy. Cena vyplýva z čl. 2 zmluvy. Na nákladných listoch, je vždy ako miesto nakladania tovaru uvedené sídlo žalovaného na naloženie surového kravského mlieka. Bolo vykonaných 6 prepráv tovaru, t. j. 6 x 2.220,- Eur (1.800,- Eur + 20 % DPH), t. j. celkovo 13.320,- Eur.

3. Po vykonanom dokazovaní, okresný súd zistil, že žalobca uplatnil právo s poukazom na § 120 a nasl. zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z. z. (ďalej „ZKR“), podľa ktorého uplatňovať svoje nároky počas reštrukturalizácie majú len veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Okresný súd poukázal na § 124 ods. 1, 4 ZKR, pričom samotný nárok na zaplatenie prepravy, posudzoval podľa § 638 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ustanovenia, zmluvou o prevádzke dopravného prostriedku, sa zaväzuje poskytovateľ prevádzky dopravného prostriedku (prevádzkovateľ), prepraviť náklad určený objednávateľom prevádzky dopravného prostriedku a na tento účel s dopravným prostriedkom, buď vykonať jednu alebo viac vopred určených ciest, alebo v priebehu dohodnutej doby vykonať cesty podľa určenia objednávateľa a objednávateľ sa zaväzuje zaplatiť odplatu. Žalobca sa domáhal určenia pravosti popretej pohľadávky, pričom o dôvodnosti svojho nároku doložil listinné dôkazy. Podľa listinných dôkazov, dlžník eviduje pohľadávku v reštrukturalizačnom pláne dlžníka, kde pravosť potvrdil aj konateľ žalovaného, vrátane rozsahu dohodnutej dopravy, trasy prepravy tovaru, miesta jej určenia, ako aj ceny. Preto, podľa okresného súdu, bolo povinnosťou objednávateľa zaplatiť prevádzkovateľovi dohodnutú odplatu. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojej obrany, kde listinnými dôkazmi bol preukázaný skutkový stav tvrdený žalobcom. Okresný súd vzhľadom na uvedené, návrhu žalobcu vyhovel v celom rozsahu.

4. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 15.12.2016, č. k. 4CoKR/1/2016-117, rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v zmysle § 387 ods. 2 C. s. p., sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože vykazuje známky vecnej správnosti.

6. Odvolací súd sa v danom prípade stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie o povinnosti zaplatiť vykonanú dopravu, aj keď rozhodnutie potvrdzuje nie z dôvodov vykonania prepravy podľa § 638 Obchodného zákonníka, ale z dôvodov uvedených vo vyhláske č. 11/1975 Zb. o Dohovore o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej doprave (CMR).

7. S poukazom na čl. 1 ods. 1, čl. 4 a 6, čl. 7 ods. 2, čl. 9 ods. 1 Dohovoru, krajský súd zdôraznil, že v prejednávanej príhode je predmetom zmluvy uzavretej na dobu neurčitú od 01.07.2010, záväzok prevádzkovateľa (Cosmos Trading, s.r.o.), poskytnúť vlastnými vozidlami prepravu kravského mlieka z miesta jeho sídla v Kežmarku na trase Kežmarok - Levoča - Elsterwerda (Nemecko), cisternovými vozidlami prevádzkovateľa. Okresný súd vykonanie prepravy posudzoval podľa § 638 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom v prípade prepravy tovaru za odplatu cestným motorovým vozidlom, ak miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto jej dodania, ako sa uvádza v zmluve, ležia v dvoch rôznych štátoch, tak na takúto prepravu, sa podľa odvolacieho súdu vzťahuje Dohovor č. 11/1975 Zb. o medzinárodnej cestnej nákladnej doprave. Z hľadiska obsahu zmluvy o poskytovaní dopravných služieb, sa jedná o zmluvu z medzinárodnej cestnej nákladnej prepravy, kde si účastníci dojednali cenu prepravy tovaru na 1.850,- eur + 20 % DPH. O vykonaní prepravy boli doložené medzinárodné nákladné listy, takže nákladné listy podľa čl. 9 ods. 1 Dohovoru, sú vierohodným dokladom o uzavretí a obsahu

prepravnej zmluvy, ako aj o prevzatí zásielky dopravcom. Podľa odvolacieho súdu, nemožno opomenúť časovú súvislosť doby uzavretia zmluvy o poskytovaní dopravných prostriedkov, s účinnosťou od 01.07.2014, ako aj vykonaním prepravy v dňoch 07.07.2014 až 10.07.2014, či 12.07.2014 až 20.07.2014. Výpočutý štatutárny zástupca žalovanej spoločnosti, P. S. E., na pojednávaní dňa 22.10.2015 jasne uviedol, že potvrdzuje uzavretie zmluvy aj skutočnosti uvedené konateľom žalobcu. Na pojednávaní z čitateľných CMR, súd konštatoval, že miestom vykládky je nemecký obchodný partner a miestom odosielateľa a nakládky je žalovaná spoločnosť. Neskôr konateľ žalovaného uviedol, že fakturácie nepovažuje za dôvodné, aj keď s najväčšou pravdepodobnosťou, sú v účtovníctve žalovanej spoločnosti a neboli vrátené. Svedok ale nevedel uviesť, kto zabezpečil v tejto súvislosti prepravu mlieka do Nemecka a či za to bolo fakturované a zaplatené.

8. Odvolací súd poukázal na CMR č. SK2280150, podľa ktorého, miestom nakládky bola spoločnosť TATRA-AGROLEV, s.r.o., Levoča, a obdobne aj CMR č. SK2805311, SK2805312 či SK2805304, potvrdzujú miesto nakládky u žalovaného a vyloženie tovaru v Milchwerk Elsterwerda. Už len z obsahu nákladných listov, je podľa krajského súdu nesporné uzavretie zmluvného vzťahu o vykonaní prepravy tovaru pre žalovanú obchodnú spoločnosť a povinnosť tejto spoločnosti zaplatiť za vykonanú prepravu tak, ako o tom správne rozhodol súd prvej inštancie.

9. Preto odvolací súd, napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, pretože okrem dokladovania o vykonaní prepravy, je tu aj povinnosť zaplatiť dohodnutú cenu vyplývajúcu zo zmluvy o cene prepravy tovaru na 1.850,- eur + 20 % DPH. Bod 2, cena fakturácie jasne uvádza, že fakturácia za prepravy sa uskutoční priebežne počas daného mesiaca. V tomto prípade zmluva o poskytnutí dopravných služieb, uzavretá na dobu neurčitú od 01.07.2014, podľa záverov odvolacieho súdu, jasne potvrdzuje (s nákladnými listami) vykonanie prepravy v rozhodnom období tak, ako je fakturované vo faktúrach č. 114/1016 na sumu 4.440,- eur, s dátumom splatnosti 1.8.2014 (č. 1. 11 spisu), tak totožnej faktúry č. 114/1030 na sumu 8.880,- eur, so splatnosťou 05.08.2014 (č. 1. 12 spisu). Odvolací súd dodal, že u žalobcu existuje spôsobilá pohľadávka na zaplatenie prepravných výkonov. Preto okresný súd, mohol z hľadiska vykonaného dokazovania o vykonaní prepravy, konštatovať nespornosť pohľadávky a podľa § 124 ods. 4 ZKR určiť právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku popretej pohľadávky z prepravných výkonov.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným postupom krajského súdu (ako aj okresného), mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Napadnuté rozhodnutie, ďalej podľa dovolateľa, spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu, ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

11. Žalovaný v dovolaní poukázal na doterajší priebeh konania a zdôraznil, že žalobca v prihláške a v prílohách k nej, nijako nepreukázal objednávku žalovaného, na uskutočnenie dopravy v rozsahu tvrdenom žalobcom. Ako vyplýva z priložených medzinárodných nákladných listov, odosielateľom tovaru bola Tatranská mliekareň a. s., a nie žalovaný. Hoci z uvedených dôkazných prostriedkov je preukázané, že miestom nakládky tovaru malo byť predchádzajúce sídlo žalovaného, táto skutočnosť žiadnym relevantným spôsobom nepreukazuje, že uskutočnenie spornej prepravy, sa vykonávalo na základe zmluvy o poskytovaní dopravných služieb v nákladnej doprave, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaný zdôraznil, že dôkazné prostriedky predložené žalobcom, svedčia o uzatvorenom obchodnom vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou Tatranská mliekareň a.s., a v žiadnom prípade nepreukazujú reálne vykonanie prepravy v prospech žalovaného. Žalovaný dodal, že zo strany žalobcu nebola predložená žiadna záväzná a platná objednávka na vykonanie prepravy, a nie je akýmkoľvek spôsobom preukázané spojenie medzi žalobcom a žalovaným, okrem predloženej zmluvy zo strany žalobcu. V konaní predložený CMR, podľa žalovaného potvrdzuje iba uzatvorený vzťah na úrovni Tatranská mliekareň a.s. - Cargofleet, s.r.o. a v CMR nie je spomenutý alebo zahrnutý, ani žalobca a v neposlednom rade ani žalovaný.

12. Žalovaný vyslovil názor, že súd prvej inštancie nedostatočne a nesprávne vyhodnotil výpoveď Ing.

Petra Kováča, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožnil. Dovolateľ zdôraznil, že konateľ žalovaného, jasne uviedol k vystaveným faktúram, že tie sú považované za vystavené nedôvodné. Túto skutočnosť súd prvej inštancie vo svojom rozsudku opomenul a navodil dojem, že žalovaný v celom rozsahu uznal dôvodnosť týchto faktúr, čo nie je možné považovať za pravdivú argumentáciu.

13. Dovolateľ má za to, že súd prvej inštancie a súčasne odvolací súd, nesprávne vyhodnotili jednotlivé dôkazy, najmä nesprávne posúdili medzinárodné nákladné listy v spojení s vypočítaním svedkov na pojednávaní dňa 22.10.2015. Odôvodnenie súdu prvej inštancie, že predmetný záväzok je evidovaný v reštrukturalizačnom pláne žalovaného, čo má preukazovať jeho existenciu, je podľa žalovaného úplne absurdný. V reštrukturalizačnom pláne spoločnosti, sa totiž evidujú všetky pohľadávky prihlásené v reštrukturalizačnom konaní, a to bez ohľadu na to, či sú popreté alebo nie, bez ohľadu na to, či ich dlžník uznáva alebo nie.

14. Žalovaný ďalej zdôraznil, že v rámci svojej výpovede, na súde prvej inštancie, Ing. Bobák potvrdil, že zmluvu podpisovala iná osoba než osoba uvedená v záhlaví zmluvy, a teda existuje pochybnosť o tom, či ju podpísala osoba oprávnená konať v mene žalobcu. S uvedenou skutočnosťou sa konajúce súdy nevysporiadali. Súčasne žalovaný súhlasí s názorom odvolacieho súdu, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri rozhodovaní na súde prvej inštancie nebolo použité, a to ustanovenia medzinárodnej prepravy a vyhlášky č. 11/1975 Zb. o Dohovore o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR). Dovolateľ dodal, že predložené nákladné listy potvrdzujú len vzťah na úrovni Tatranská mliekareň a.s. - Cargofleet, s.r.o., a nijako nezahŕňajú ani žalobcu, ani žalovaného. Keďže žalobca nepreukázal opak, predložené nákladné listy, sú podľa žalovaného vierohodným dokladom o uzavretí a obsahu prepravnej zmluvy, avšak len medzi spoločnosťami Tatranská mliekareň a.s. a Cargofleet, s.r.o. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu o dôvodnosti nároku žalobcu, v zmysle odôvodnenia v závislosti od časovej súvislosti doby uzavretia zmluvy o poskytovaní dopravných prostriedkov, s účinnosťou od 01.07.2014, a vykonaním prepravy v dňoch 07.07.2014 až 10.07.2014, či 12.07.2014 až 20.07.2014, je preto podľa názoru žalovaného neodôvodnené, nezákonné a nepreukázané. Výklad právnych predpisov k sporným otázkam, podľa dovolateľa vytvára arbitrárnosť napádaného rozhodnutia, pričom podnety nastolené v odvolacom konaní, neposkytujú odpovede na žalovaným vznesené skutočnosti, čím konaním odvolacieho súdu, došlo k nesprávnemu procesnému postupu, a teda aj následnému znemožneniu žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie napádaného rozhodnutia je podľa názoru žalovaného natoľko v rozpore s udržateľnými a ustálenými právnymi názormi, že súdne konanie, ktoré je zavŕšené takýmto rozhodnutím, nespĺňa atribúty práva na spravodlivý proces.

15. Na základe uvedeného, dovolateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

16. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že ak odvolací súd rozhodol v súlade s jeho právnym názorom, pričom vykonal všetky dôkazy navrhované stranami sporu, neprináleží žalovanému právo posudzovať hodnotenie dôkazov súdom. Skutočnosť, že prvoinštančný, ako aj odvolací súd, na základe hodnotenia vykonaných dôkazov dospeli k záverom, ktorým nerozhodli v prospech žalovaného, automaticky neznamená, že mu odňali právo na spravodlivý súdny proces. Žalobca dodal, že odvolací súd nie je povinný v prípade, ak prvoinštančné rozhodnutie potvrdí, vyjadrovať sa ku všetkým dôkazom a argumentom strán sporu.

17. V žiadnom prípade, sa podľa žalobcu nemožno ďalej stotožniť s argumentmi žalovaného, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Žalobca má za to, že posúdenie predložených dôkazov, vykonal tak okresný, ako aj krajský súd, v súlade so základnými zásadami hodnotenia dôkazov. V predmetnom prípade nešlo o spornú právnu otázku, ktorá ešte v minulosti nebola riešená na dovolacom súde. Oba súdy mali z vykonaného dokazovania za preukázané uzatvorenie zmluvy, v ktorej bol dostatočným spôsobom špecifikovaný rozsah dohodnutej dopravy, trasa prepravy, miesto jej určenia,

ako aj cena, a preto správne konštatovali, že na základe vykonaných dôkazov bol nárok žalobcu preukázaný.

18. Žalobca preto žiada dovolací súd, aby dovolanie žalovaného zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného, je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

20. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

21. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

22. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

23. Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Podľa dovolateľa je jeho dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že odvolací súd nevykonal navrhované dôkazy a rozhodol arbitrárne a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Zároveň prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

26. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie

procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

27. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p., nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

28. Dovolateľ podstatnú časť argumentácie, ktorou odôvodnil zásah do svojho práva na spravodlivý súdny proces, venoval tomu, že súdy nedostatočne vykonali dôkazy, ktoré navrhol, a aj argumentoval nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, nakoľko takýmto nesprávnym postupom súd znemožnil, aby žalobca riadne uskutočňoval svoje procesné práva.

29. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

30. V súvislosti s namietanými nedostatkami vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd zdôrazňuje, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

31. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

32. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu).

33. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci, prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

34. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí, dovolací súd odkazuje na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3. decembra 2015 pod č. R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť“ rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

35. V danom prípade, obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo, keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

36. Dovolací súd konštatuje, že napadnuté potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie), spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí. Rozhodnutie obsahuje zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom, zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalovaného. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil a nevybočil nimi z rámca relevantnej právnej úpravy a jej ústavno - konformnej interpretácie.

37. Z predložených listinných dôkazov okresný súd zistil, že medzi stranami sporu bola s účinnosťou odo dňa 01.07.2014, uzavretá zmluva o poskytovaní dopravných služieb, ktorej predmetom bol záväzok žalobcu ako prevádzkovateľa, poskytovať prepravu surového kravského mlieka vlastnými cisternovými vozidlami, z miesta jeho sídla v Kežmarku, na trase Kežmarok - Levoča - Elsterwerda, Nemecká spolková republika, oproti záväzku objednávateľa zaplatiť mu dohodnutú cenu prepravy tovaru, ktorá bola v zmluve stanovená na sumu 1.850 € + 20 % DPH. S poukazom na príslušné ustanovenia ZKR, okresný súd konštatoval, že v predmetnej zmluve, ktorej pravosť potvrdil aj konateľ žalovaného, si zmluvné strany dostatočným spôsobom určili rozsah dohodnutej dopravy, trasu prepravy tovaru, miesto jej určenia ako aj cenu. Preto bolo povinnosťou objednávateľa (žalovaného), zaplatiť prevádzkovateľovi (žalobcovi), dohodnutú odplatu. Žalovaný pritom podľa okresného súdu, neuniesol dôkazné bremeno svojej obrany, keďže tak z predložených listinných dôkazov, ako aj prednesov strán sporu, bol v celom rozsahu preukázaný skutkový stav tvrdený žalobcom. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami, sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí výslovne konštatoval, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a tiež zdôvodnil, resp. doplnil, prečo sa so závermi okresného súdu stotožnil.

38. Dovolací súd preto dospel k záveru, že obe rozhodnutia súdov nižšej inštancie, zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

39. Dovolateľ v dovolaní ďalej uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, je založený na nesprávnom právnom posúdení, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

40. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

41. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.; nevymedzí právnu otázku, ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého, nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa). V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

42. Zároveň bol prijatý záver, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil, b) vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

43. V uznesení z 8. júna 2017, č. k. 3Cdo/52/2017, zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. septembra 2017, č. k. 1Cdo/206/2016, bod 16).

44. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016, dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti, doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

45. Dovolací súd konštatuje, že žalovaný v podanom dovolaní, dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., vymedzil tou skutočnosťou, že nesprávne právne posúdenie, spočíva v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, kedy súdy považovali uplatnený nárok žalobcu v celom rozsahu za dôvodný, a to s poukazom na nedostatočne vyhodnotené dokazovanie (§ 420 písm. f/ C. s. p., pozn. dovolacieho súdu). Na takto uvedené dôvody, uvedené v dovolaní vo všeobecnej rovine, nemohol dovolací súd prihliadnuť, pretože tento nemôže dovolacie dôvody extrahovať z obsahu podaného dovolania, nakoľko by tým by suploval aktivitu dovolateľa a napokon, v konečnom dôsledku, by uskutočnil dovolací prieskum v rozpore s účelom a s koncepciou Civilného sporového poriadku,

vyjadrenou v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., resp. námietky nesprávneho posúdenia veci. Dovolací súd preto konštatuje, že žalovaný v podanom dovolaní, v zmysle vyššie uvedeného (viď body 43 až 46), nešpecifikoval právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Zároveň dovolateľ ani neuviedol, ako by mala byť takáto otázka, správne riešená.

46. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., nemožno považovať argumenty žalovaného uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií.

47. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach daného sporu k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania ani podľa § 420 písm. f/ C. s. p., ani podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nedošlo. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, dovolanie žalovaného odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

48. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

49. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.